

ПЪЖТЕЖКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА IV	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . . . 60 ЛВ	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ	БРОЙ 34
	ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . . 30 ЛВ.		ЦАРИЦА ИОАННА № 18	
	ЗА ЧУЖБИНА . . . . . 80 ЛВ.	РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ	Пощ. чекова смѣтка № 1328	
	ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.			

Приказка за Абу-Хасанъ и Харунъ-алъ-Рашидъ

(Изъ Хиляда и една нощъ)

Оскърбенъ отъ неблагоприятността на приятелитъ си, единъ багатски жителъ на име Абу-Хасанъ, реши да не се свързва вече съ никого. Но за да избѣгне досадата на самотата, реши да кани всѣка вечеръ по единъ човѣкъ на вечеря; но се заклѣ да не кани никого отъ съгражданитъ си, а чужденецъ, пристигналъ сжшия день въ Багдадъ.

Една вечеръ, малко преди зелѣзъ слънце, край кѣщата му мина халифътъ Харунъ-алъ-Рашидъ, преоблѣченъ като търговецъ, придруженъ отъ единъ робъ.

Абу-Хасанъ го покани и го нагости съ хубави ястия; ядоха прекрасни плодове и пиха хубави вина, като водѣха остроуменъ и веселъ разговоръ. Следъ вечерята халифътъ каза, че иска по нѣкакъвъ начинъ да отплати на Абу-Хасанъ за гостоприемството му и го попита каква услуга може да му направи.

— Азъ съмъ честенъ човѣкъ, отговори Абу-Хасанъ и не искамъ нищо отъ никого. Само едно нѣщо смущава спокойствието ми. Нашиятъ имамъ е голѣмъ лицемѣръ и сдруженъ съ четирима старци, злословятъ за когото завърнатъ и не оставятъ хората да живѣятъ покойно. Бихъ желалъ да бѣда само единъ день на мѣстото на Повелителя на правовѣрнитъ, Харунъ-алъ-Рашидъ.

— Какво щѣше да направишъ тогава?

— Щѣхъ да задоволя честититъ хора, като накарамъ да ударатъ по сто тояги по ходилата на всѣки отъ четиримата старци и четиристотинъ на имама, за да ги накажа да не смущаватъ и наскърбяватъ хората.

Халифътъ намѣри мисълта на Абу-Хасанъ за много забавна и той пожела да си направи една шега. Налѣ въ две чаши вино и ловко пусна въ едната нѣкакъвъ прахъ.

— Презъ цѣлата вечеръ, каза той на Абу-Хасанъ, ти ми наливаше да пия. Сега азъ те моля да вземешъ тая чаша отъ ржката ми и да пиешъ за мое здраве.

Абу-Хасанъ изпи виното, но едва сложи чашата на масата и прахътъ произведе действието си; обзе го дълбокъ сънъ, главата му клюмна толкова бързо, че халифътъ се засмѣ.

— Вдигни тоя човѣкъ на гърба си, каза той на своя робъ. Но запомни добре кѣщата, за да можешъ да се върнешъ въ нея, когато ти заповѣдамъ.

И тѣ излѣзоха отъ кѣщата, като оставиха нарочно вратата отворена.

На другия данъ сутринята Абу-Хасанъ се събуди и отвори очи. Той видѣ, че се намира въ великолепна стая, украсена съ голѣми златни вази, копринени завеси и килими. Около него стояха хубави танцьорки и черни евнуси, богато облѣчени. Покривката на леглото му бѣше отъ златенъ бродатъ съ червена основа; близо до леглото бѣше поставена дреха отъ сжшия платъ, а понастрана, върху една възглезница, халифска чалма.

Въ това време единъ евнухъ се приближи: — Повелителю на правовѣрнитъ, каза той почтително, време е да се става за молитва; зора се пукава вече.

— Значи, азъ не сънувамъ! си каза Абу-Хасанъ, като чу тия думи. Когато човѣкъ спи, не чува, а азъ чувамъ какво ми казватъ.

И той седна въ леглото, съ усмивка на уста.

— На кого говоришъ? попита той евнуха.

— Кого наричашъ Повелителю на Правовѣрнитъ? Да не би да ме вземашъ за другъ? Кажи ми, кой съмъ азъ?

— Господарю, отговори смирено евнухътъ, ти си Повелителю на правовѣрнитъ!

Абу-Хасанъ поиска да стане и евнухътъ му подаде ржка, за да му помогне да слѣзе отъ леглото и да се облѣче.

Когато Абу-Хасанъ отиде въ тронната зала седна на трона, предъ него се яви великиятъ визиръ Джафаръ и му каза: — Повелителю на Правовѣрнитъ, Богъ да те

обсипе съ милоститъ си на този свѣтъ, да те приеме въ рая си на другия свѣтъ и да изпрати враговетъ ти въ адскитъ пламъци! Офицеритъ и визиритъ отъ съвета, сѣ предъ вратата и чакатъ заповѣдитъ ти.

— Да влѣзатъ, каза Абу-Хасанъ. Офицеритъ и визиритъ влѣзоха и по редъ поздравиха халифа съ поклони. После великиятъ визиръ ги представи единъ по единъ и като дойде редъ на визира на полицията, Абу-Хасанъ го прекъсна съ думитъ: — Чакай малко, имамъ бърза заповѣдъ да дамъ на този визиръ. И като се обърна къмъ него каза:

— Иди веднага при тази и тази джамия, тамъ ще намѣришъ имама и четиримата старци съ бѣла брада; хванете ги и имъ ударете по сто тояги на старцитъ, а на имама четиристотинъ. После ще ги качите на камили, съ лице обърнато къмъ опашката, и ще ги разведете изъ града, а единъ глашатай ще вика предъ тѣхъ: „ето наказанието на тия които се мѣсятъ въ работитъ на хората“.

Докато великиятъ визиръ направи другитъ си доклади, визирътъ на полицията се върна и донесе актъ подписанъ отъ много свидетели, че е изпълнилъ точно заповѣдта.

Абу-Хасанъ остана много доволенъ и се обърна къмъ великия визиръ:

— Поискай отъ главния касиеръ, каза той, една кесия съ хиляда жълтици и я занеси на майката на Абу-Хасанъ, когото всички познаватъ.

Следъ това Абу-Хасанъ слѣзе отъ трона и отиде въ залата, де о обѣда бѣше сложенъ.

Щомъ влѣзе тамъ, музикантитъ засвириха. Той се прехласна отъ радостъ.

— Ако това е сънъ, мислѣше той, много време трае. Но не е сънъ: азъ виждамъ, вървя, чувамъ, мисля, и заповѣдитъ, които давамъ се изпълняватъ. А почститъ които ми се правятъ, доказватъ, че азъ съмъ халифа.

И той седна да обѣдва, а седемъ хубави жени му прислужваха. Следъ обѣда, донесоха му вода въ златенъ легень, да си измие ржцетъ и евнуха му отвори вратата на единъ великолепенъ салонъ, въ който той влѣве, придруженъ отъ седемтъ жени.

Тогавъ една отъ тѣхъ, най-хубавата, отвори бюфета, взе една чаша напълни я съ вино и като спузна въ нея незабелязано нѣкакъвъ прахъ, подаде я на Абу-Хасанъ. Той я изпразни наведнѣжъ и се обърна къмъ жената да ѝ заговори, но прахътъ веднага подействува, той изпусна ча-

шата и заспа дълбокъ сънъ.

Халифътъ заповѣда да съблѣкатъ на Абу-Хасанъ яалифската дреха, да му облѣкватъ неговитъ дрехи, и го занесатъ въ кѣщата му безъ шумъ и да го оставятъ на леглото му.

Робътъ вдигна заспалия на гърба си и изпълни точно дадената му заповѣдъ.

На другия день, когато се събуди, Абу-Хасанъ извика отъ очудване, като се видѣ у дома. Майка му го чу и влѣзе при него:

— Какво ти е, синко? попита тя. Какво се е случило?

При тия думи, Абу-Хасанъ изгледа майка си съ възмущение.

— Бабо, каза той, кой е този, когото ти наричашъ свой синъ?

— Ами ти си, отговори кротко майката. Не си ли ти Абу-Хасанъ, моя синъ?

— Азъ, твой синъ? извика Абу-Хасанъ, ти не знаешъ какво казвашъ, бабо. Азъ съмъ повелителя на правовѣрнитъ.

— Мълчи, сине, ако те чуе нѣкой, ще помисли, че си полудѣлъ.

— Ти си луда, отговори Абу-Хасанъ. Повтарямъ ти, че азъ съмъ Повелителя на правовѣрнитъ.

— Ахъ, синко! извика майката, защо казвашъ нѣща за които могатъ да те взематъ за лудъ? Не виждашъ ли, че си въ стаята си и че не си я напушалъ откъкъ си се родилъ? Защо говоришъ работи, които не могатъ да бѣдатъ?

Съ подпрѣна на ржка глава и наведени очи, Абу-Хасанъ дълбоко размисляше:

— Вѣрвамъ, че имашъ право, каза той най-после. Струва ми се, че съмъ Абу-Хасанъ и че ти си майка ми. Да не се съмнявамъ вече, всичко това бѣше сънъ.

Майката повѣрва, че синъ ѝ бѣше вече излѣкуванъ, и като искаше да разпрѣсне скръбта, която се четеше по лицето му, разказа му какъ полицията арестувала имама и четиримата старци, какъ ги били и разхождали на камили изъ града.

Като чу разказа ѝ, Абу-Хасанъ извика: — Знай, че тия лицемѣри бѣха наказани по моя заповѣдъ. Значи, азъ наистина съмъ Повелителю на правовѣрнитъ, стига си ми разправяла, че съмъ сънувалъ.

Майката, която не разбираше какво става съ сина ѝ, вече не се съмняваше, че е полудѣлъ. Тя заплака и каза:

— Синко, грѣхъ прѣвишъ, като си присвоивашъ титлата на нашия халифъ Харунъ-алъ-Рашидъ, когато той ни отрупа съ мигости. Знай, че великиятъ визиръ Джафаръ си направи труда да дойде вчера у насъ, даде ми една кесия съ хиляда жълтици и ми каза да се моля за Повелителя на правовѣрнитъ, който ми праща този подарѣкъ.

При тия думи, Абу-Хасанъ излѣзе вѣнъ отъ себе си.

— Слушай, проклета бабо, ще повѣрвашъ ли, ако ти кажа, че азъ ти изпратихъ тия хиляда жълтици по моя великъ визиръ?

И той скочи и започна да бие майка си, като при всѣки ударъ викаше:

— Повелителю ли съмъ на Правовѣрнитъ, а? На което тя отговаряше:

— Ти си моя синъ!

На виковетъ на сина и майката дотичаха съседитъ.

— Какво правишъ, Абу-Хасанъ, извика единъ отъ тѣхъ? Полудѣлъ ли си и не те ли е срамъ да биешъ майка си?

— Кой е този Абу-Хасанъ за когото говоришъ? Азъ не познавамъ тази жена и не искамъ да зная и васъ. Азъ съмъ Повелителю на Правовѣрнитъ и ако не знаете това, азъ ще ви накарамъ да го разберете!

При тия думи, съседитъ вече не се съмняваха, че Абу-Хасанъ е полудѣлъ и го заведоха въ лудницата. Тамъ го затвориха, въ желѣзна килия и всѣка сутринъ му удряха по петдесетъ камшика, като му повтаряха:

— Ела на себе си, и кажи още ли си Повелителю на Правовѣрнитъ.

Следъ три седмици, съ грѣбъ почернѣлъ отъ

(Слѣдва на 4 стр.)